

KÜRTI LÁSZLÓ*

bálna a semmiből

partra vetett bálna testébe másznak a halászok,
miután felvágják gyomrát, mellürét. zseblámpával,
akár a gyerekek sátorba, és ott eszik meg
a mama készítette répapürét. lágy lepedőfalak,
tekerő csúszós belek közt
kordul gyomor, pedig már jóllaktak
mindannyian. tapintat, málladozó rostok,
fehér hártya a bordán, de fémes szagú
a bálna, akár egy kiszuperált villamos.

asszonyok várnak, mint megállóknak, a szirteken.
halászok imbolyogva járnak a nyersen forduló zsigereken.
bálnaszív lerobbant villanymotor, kóboráramok
zúgnak kívül a tenger egy-egy nagyobb hullámakor.
sercen a kés, mint csavargók bicskái a villamos
üléseken. úgy bújnak elő, csurom fényesen,
akár egy gyónás utáni szent, mint akit épp most szült
világra egy bálna, csak úgy, a semmiből.

alaptábor

nem beszélünk, minden panasznak tűnhet.
pedig mondanám, hogy rettegni nem szabad,
meghalni bűn és a betegség, mint a széken,
piszkosul sokba kerülne.

jobb titkolni mindent. maradni. tűnni el,
akár egy nagyikon. csak ne vigasztalj, lever,
mint az antibiotikum. forrótea után
izzadás, értelmet a láz, elterel.

van mondat, völgy, amiben nem tévedünk el?
nézzünk szembe, légy ma te is bátor!
maréknyi idő, forró szotyji fújva, csendben kívárni...
szerettem volna tisztelettudón egy kicsit hegytetőre
állni. de most ennyire futotta: alaptábor.

* Köszöntjük Kürti László költőt, aki Ross Gillett ausztrál műfordítóval együtt veheti át a Balassi Bálint-emlékardot 2021. február 14-én, Bálint napján Budapesten.

ida napja

ida napja volt és húsvéthétfő, egy világjárvány közepén
kötözésre mentem üres folyosókon át sürgősségi
betegellátásra. karanténscsendben otthon tévezett
az ország. adminisztrációs nővérke szájmaszkkal,
gumikesztyűvel ült a nőgyógyászatról lecipelt
vasasztal mögött. rám volt írva, hogy ráérek, leültetett,
vártam az orvost. idára gondoltam, hogy már három
éve... fércelem magamban, magamat hozzá, mint álomban,
vagy itt, ünneptelen folyosón, varratszedésre várva.
olyan a kézfejem, akár egy húsvéti kötözött sonka.
kék zsineggel, három az ínban, négy öltés meg damilvégi
görcsökkel fogja össze a húst. zsibbadt végtagról,
halottról emléket...

jót vagy semmit nem kéne már vele megbeszélnem,
de valahogy elfelejtett kivérezni belőlem a nagyanyám.
folyékony szappannal fertőtlenít kék gumikesztyűben
a nővérke. váltunk pár szót a járvány olaszországi
terjedéséről, s hogy lesz-e érettségi, munkahely jövőre?
nekem még fáj a tetanusz helye, az elszakadás,
az összefércelés. minden gyulladás mögött
van valami felelőtlen szeszély. nagyanyám hallgat,
az ápolónő fertőtleníti a gumikesztyűt újra. körfűrész
hangjára gondolok, meg hogy virágot vinnék neki,
és nyers sonkáját enném, ha még élne.